

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

תא"ל אורלי מרקמן - המשנה לנשיא

בעניין:

ח/XXX טוראי י' כ' – המערער (ע"י ב"כ, סרן (מיל') אבי פינרסקי; סרן יעלה צפלאוי)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, סרן גלי קטלן)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי חיל האוויר שניתנה בתיק ח"א (מחוזי) 247/18 (רס"ן ענת שחר-ויינברג – שופטת) ביום 31.7.2018. הערעור נדחה.

החלטה

רקע

1. ביום 22.7.2018, הוגש כנגד **המערער**, טור' י' כ', כתב אישום, המייחס לו שני פרטי אישום, שעניינם מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כבר בהחלטתו מיום 19.7.2018, לאחר הצהרת התביעה על כוונתה להגיש כתב אישום, קבע בית הדין קמא, כי מתקיימות במקרה דנן ראיות לכאורה, לביסוס האשמות וכן עילות מעצר, שאינן מאפשרות לנקוט חלופת מעצר הולמת. בהמשך, לאחר חילופי ייצוג ומשהוגש כתב אישום, נדרש בית הדין אף לטענות הגנה נוספות, הן במישור הראייתי והן במישור עילות המעצר, שהוצגו לפניו במהלך הדיון בבקשת התביעה למעצר עד תום ההליכים. אף הפעם, נקבע, כי לא ניתן לשחרר את המערער למעצר פתוח. בית הדין הורה, אפוא, להאריך את מעצרו של המערער עד ליום 20.9.2018, "נוכח הצהרת ההגנה, כי בכוונתם לכפור בתיק זה, ועל מנת לעקוב מקרוב אחר התקדמות ההליך השיפוטי".
2. ההגנה לא השלימה עם החלטה זו ומכאן הערעור שלפניי.

טענות ההגנה בערעור

3. ההגנה טענה באריכות וביסודיות כנגד קביעות בית הדין השונות. כך, בכל הנוגע לסוגיית הראיות לכאורה, נטען, כי, על פני הדברים, מעוררת גרסת המתלוננת קשיים בולטים. לדידה של ההגנה, מאחר שהמתלוננת מסרה לחברותיה על שארע, רק **לאחר** שאלו העירו לה על כך שבניגוד לכללים, אפשרה לחייל לשהות בחדרה, ומשציינה זאת לפני מפקדתה, אך **לאחר** שזו פנתה אליה, בגין שהותו של חייל בחדרה – יש להניח לחובתה, כי המניע להגשת התלונה כנגד המערער היה נעוץ בחששה מפני השלכות מעשיה, כאמור. נטען עוד, כי ניכר מעדויות בני המשפחה של המתלוננת והתנהלותה במהלך העימות בינה לבין המערער, כי לפנינו חיילת חזקה, שיודעת לעמוד על דעותיה, וכן, כי גרסתה של המתלוננת בחקירה התפתחה בהתאם לראיות שהוצגו לה.

4. הבריה התיכון לערעור ההגנה מצוי בטענותיה כנגד עילות המעצר. ההגנה סבורה, כי נסיבות המקרה דנן, לכאורה, אינן מקימות עילות מעצר וכי בהתאם להלכה הפסוקה ואף להנחיות התביעה הצבאית, לא היה מקום לעתור למעצר ממשי בעניין. לדידה של ההגנה, אין לייחס לתיק הממתין לבירור דין (מב"ד), הקיים בעניינו של המערער, משקל רב ומכל מקום, אין בו כדי להקים, אף לא במצטבר לאירוע אשר בבסיס כתב האישום, עילות מעצר.

5. לחלופין נטען, כי שחרור למעצר פתוח ביחידה אחרת, בד בבד עם הטלת מגבלות על תנועתו של המערער במרחב היחידה, או מעצר פתוח ביחידה, שבה משרתים חיילים ולא חיילות – הולם את נסיבות המעשה ונסיבות העושה, ועשוי לענות על עילות המעצר, ככל שישנן.

תשובת התביעה הצבאית

6. מנגד, סמכה התביעה הצבאית ידיה על החלטת בית הדין קמא. נטען, כי מסד הראיות לכאורה מבוסס היטב ומקים סיכוי סביר להרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו. עוד נטען, כי טענות ההגנה בדבר מניע נסתר של המתלוננת, ראוי כי יתבררו בהליך העיקרי ולא במסגרת דיון המעצר. התביעה סבורה, כי אמרותיה של המתלוננת ברורות וקוהרנטיות, וכי המתלוננת הקפידה שלא להפריז בתיאור הדברים ולא הסתירה דבר.

7. לדידה של התביעה נסיבות המקרה ותיק המב"ד אשר קיים בעניינו של המערער מבססים עילות מעצר של מסוכנות כללית, מסוכנות צבאית וחשש לפגיעה חריפה במשמעת הצבאית. התביעה ציינה גם, כי בקשת המעצר עולה בקנה אחד עם

הנחיית התביעה הצבאית הראשית בנושא, נוכח אישור התובעת הצבאית הראשית, שניתן ובשים-לב לתיק המב"ד בעניינו של המערער.

8. לדידה של התביעה, חלופה של מעצר פתוח, אף אם בתנאים שהוצעו על-ידי ההגנה, אינה הולמת את עילות המעצר הקיימות, המחייבות להותיר את המערער במעצר ממשי.

כתב האישום ומסד הראיות לכאורה

9. כתב האישום מבוסס על דבריה של המתלוננת בחקירה. עיון באמרות מעלה, כי, לכאורה, בלילה שבין שישי, 6.7.2018, לשבת, 7.7.2018, פגש המערער במתלוננת, בעת שישבה עם חברים ביחידה. אציין כבר עתה, כי מחומר הראיות עולה, כי באותה עת, שהה המערער ביחידה בעקבות עונש של ריתוק, שהוטל עליו בדין משמעתי. בין המערער לבין המתלוננת התפתחה שיחה, שבסיומה, ציינה המתלוננת את מספר החדר שלה ביחידה.

10. זמן מה לאחר חצות, הגיע המערער לחדרה של המתלוננת במגורי הבנות, חרף האיסור שחל על בנים לשהות שם. המערער התיישב על מיטת חברתה של המתלוננת, שלא נכחה במקום והשניים שוחחו, צפו בסרטונים במכשיריהם הסלולריים, אכלו, ואף כיבו את האור בחדר.

11. במהלך הדברים, נכנס המערער למיטתה של המתלוננת ונשכב לצידה. בתגובה, אמרה המתלוננת, כי היא "לא בעניין" והמערער השיב לה "תירגעי הכל בסדר". חרף האמור, החל המערער ללטף את ראשה של המתלוננת, את הפנים שלה ואת בטנה, כך שידיו הגיעו אל מתחת לקו החזייה. המתלוננת מצדה, הסיטה את ידיו של המערער ממנה. בשלב זה, כנטען, עלה המערער עם גופו על המתלוננת, נשכב מעליה ואחז בחוזקה במפרקי הידיים שלה, במקביל לראשה. הוא החל לנשק את המתלוננת בפנים ועל הפה, והיא, בתגובה, הזיזה את פניה מצד לצד ואמרה לו מפורשות, כי אינה מעוניינת בכך. המערער המשיך במעשיו והחל לפסק את רגליה של המתלוננת באמצעות ברכיו. המתלוננת חשה בזקפה של המערער מבעד למכנסיו.

12. בשלב זה, הצליחה המתלוננת להשתחרר מאחיזתו של המערער, התרוממה מן המיטה, נעמדה בסמוך לדלת החדר וביקשה מן המערער לעזוב את החדר. המערער מסר כי אינו מוכן לעזוב, עד שהמתלוננת תנשק אותו. האחרונה מסרה, כי אינה מוכנה לכך והפצירה בו לעזוב. המערער מצידו, הצמיד את המתלוננת לשידה בחדר ונשקה על פיה. לאחר מכן, התנה את עזיבתו בכך שהמתלוננת תמסור לו את מספר

הטלפון הנייד אשר ברשותה והיא עשתה כן. המערער יצא מחדרה של המתלוננת בשעה 04:00 לערך.

13. בהמשך, בשעות הבוקר, שב המערער לחדרה של המתלוננת ודפק על הדלת. המתלוננת התעוררה משינה, פתחה את הדלת והמערער נכנס פנימה. נטען, כי בניגוד לרצונה, הצמיד המערער את המתלוננת למיטה בכוח ונישק אותה על פיה, כשהיא מנסה להסיט את פניה. מחומר הראיות עולה גם, כי המערער שב בפעם השלישית לחדרה של המתלוננת, בחלוף כשעה ומחצה, אך אז נכחו עמה בחדר חברותיה והוא עזב.

14. בד בבד, זמן קצר לאחר שהמערער נכנס בפעם השנייה לחדרה ולפני שנכנס בפעם השלישית, סיפרה המתלוננת לחברתה, נופר, ובהמשך לחברה נוספת, על עיקרי האירוע. לאחר מכן, באותו היום, סיפרה המתלוננת על שארע לחברים נוספים, ולמחרת, משנשאלה על-ידי מפקדתה, רס"ר הרוש, האם נכח בחדרה חייל, סיפרה גם לה על שארע. המתלוננת שיתפה גם את אחותה בפרטי המקרה ויום לאחר מכן, 9.7.2018, עדכנה את הוריה ומסרה התייחסות ל"ממונת היוהל"ס" ביחידה. ביום 10.7.2018 נפתחה חקירת מצ"ח.

15. חבריה של המתלוננת ובני המשפחה פירטו על לוז האירוע, כפי שתיארה אותו להם המתלוננת וציינו את תגובותיה ומצבה הנפשי, בסמוך לאחר מכן. נמסר, כי המתלוננת בכתה והייתה נסערת.

16. המערער מצדו מסר, כי הוזמן על-ידי המתלוננת לחדרה וכי המגע ביניהם היה הדדי. הוא תיאר ליטופים ונשיקות, בהסכמה. בעימות, מסר המערער כי במהלך הדברים, לפני השלב שבו החלו המגעים ההדדיים, יצא למסור מפתח לחבר והמתלוננת אישרה את דבריו. נמסר גם כי בחדר שרר חושך ואף פרט זה, אושר בהמשך החקירה, על-ידי המתלוננת. המערער הפנה אף להודעה ששלח אל המתלוננת בשעה 04:11 לפנות בוקר: "חיים שלי, מתגעגע מעכשיו, אני נראה לי חוזר וואוו" ולשיחה מוקלטת, שערך עם ידידתו, במוצאי השבת, שם פירט על מגעיו המיניים עם שתי חיילות בליל שישי, ביחידה.

התיק הממתיין לבירור דין

17. כאמור, בעניינו של המערער תלוי ועומד תיק מב"ד מחודש מארס 2018 (תיק מ"י ראשל"ץ 103249/2018), בחשד לעבירות של אינוס, בגין בעילת קטינה מתחת לגיל 14 (סעיף 345 (א)(3) לחוק העונשין) (מהותית – סעיף ה"אינוס"), מעשה מגונה בקטין עד גיל 14 (סעיף 348 לחוק העונשין), ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. עיינתי בחומרי חקירה מתוך התיק (טופס סיכום חקירת ילדים, אמרת

המערער ותכתובות בין המערער לנפגעת העבירה, שנערכו באמצעות יישומון הווטסאפ). חומר החקירה מעלה, לכאורה, כי המערער קיים יחסי מין מלאים עם קטינה שגילה מתחת ל-14 שנים, כשהוא מודע לגילה ומבלי שקדמה לאירוע היכרות מוקדמת, מעמיקה. בשלב מסויים, במהלך האירוע, ביקשה הקטינה מן המערער לחדול מן המגע המיני, אך האחרון, לכאורה, לא שעה לבקשתה. כמו כן, ימים ספורים לאחר מכן, פנה המערער אל אותה קטינה, במספר הזדמנויות, וחרף התנגדותה המפורשת, דרש ממנה להוסיף ולקיים עמו מגעים מיניים. הובהר, כי המערער היה עצור במשך מספר ימים, במהלך החקירה וכי, לאחרונה, הוזמן על-ידי הפרקליטות לקיים שימוע לפני הגשת כתב האישום.

עיקרי החלטותיו של בית הדין קמא

18. כאמור, בית הדין נדרש לשאלת דיות הראיות וקיומן של עילות מעצר בשתי החלטות נפרדות. בכל הנוגע לחומר הראיות לכאורה, נקבע, כי:

"בשלב הנוכחי, לצורך בחינתן של ראיות לכאורה, מצאתי כי עדותה של נפגעת העבירה היא מפורטת, סדורה, מדודה ועקבית בעיקרה. ניכר כי היא לא ביקשה להפריז בתיאור האירוע וגידרה... אף גרסתו של החשוד, דומה מאוד לגרסתה של המתלוננת, היקף המגע המתואר הוא דומה, והשוני מתמצה בשאלה האם המגע היה הדדי, והאם אחז החשוד בידיה של נפגעת העבירה, בעת ששכב מעליה, והאם הפעיל כוח כלפיה באותה עת... בכל הנוגע לגרעין המרכזי של האירוע, אשר הוא שמהווה ומקים את יסודות העבירה, גרסתה של נפגעת העבירה אמינה, ואין לומר, בוודאי לא בשלב זה, כי עולים ממנה סתירות ופריכות המצביעים על פגם גנטי בגרסתה. עוד מצאתי כי חיזוקים לעדותה עולים מתיאור הדברים כפי שחלקה אותם בפני חבריה שעות ספורות לאחר האירוע, אשר תואמים ללז גרסתה בפני גורמי החקירה, וכן לעדויותיהם בדבר מצבה הנפשי ותחושותיה של נפגעת העבירה בעת שחלקה עימם את הדברים וכן תיאור התנהלותה על ידם בשעות לאחר האירוע... התמונה המצטיירת מן התכתובת ומהשיחה בצירוף לתמונה הנלמדת מעיון בתכתובות שהובאו לעיוני בתיק המב"ד... היא של אדם העושה 'שימוש' בנשים לטובת סיפוק צרכיו המיניים, מתוך קהות חושים למי שעומד לפניו, לרגשותיהן ולרצונן".

19. אשר לעילות המעצר, הוטעם, כי:

"בהתאם להלכה הפסוקה... מקום שבית הדין נדרש לבחון את מסוכנותו של אדם, גם בראי תיקים פתוחים התלויים ועומדים נגדו, עליו להידרש לחומר החקירה הגולמי, וכך עשיתי. לאחר שקראתי את חומר החקירה שהועמד לעיוני, מצאתי כי התשתית הראייתית הקיימת באותו מקרה איתנה, לכך מצטרפת הודעת הפרקליטות על כוונתה להגיש כנגד הנאשם כתב אישום בכפוף לקיום שימוע. התמונה המצטיירת מעיון בחומר החקירה של תיק המב"ד, אינה פשוטה, בלשון המעטה, ומלמדת על מסוכנותו של הנאשם... אציין

כי קיבלתי בהקשר זה את טענת התביעה, לפיה בעוד שבמקרה הראשון, ניכר שהנאשם ניצל לכאורה לרעה, את חולשתה של הקטינה ויכולת עמידתה מולו, הרי שבמקרה זה, הפעיל הנאשם לכאורה, כוח כלפי המתלוננת ובכך 'הסלים' את מעשיו. צודקת ההגנה בטענתה, כי אירוע זה, לא היה צריך להוביל, ככל שהיה עומד לבדו, למעצרו הסגור של הנאשם. אולם, לא האירוע לבדו עומד במקרה זה לבחינה, אלא מכלול ההתנהגות כולו של הנאשם בנסיבות העניין...

ההגנה הציעה את חלופת המעצר במתחם החרדים בבסיס הובלה 6920 בתיאום עם רמ"ד שחר ונצח אט"ל וז"י... לאחר ששקלתי את המשמעות המלאה של הדברים, מצאתי כי לא נכון יהיה להורות על השמתו של הנאשם ביחידה בעלת צביון ייחודי זה... לאור הצהרתו של רע"ן משא"ן... אשר מהווה לעניין זה גורם מוסמך לכלל יחידות גדודי הובלה, ובעיקר לאור משמעות השמתו של הנאשם ביחידה זו... במצב דברים זה, נוכח הסתבכותו הלכאורית של הנאשם בעבירת מין, חודשים ספורים לאחר שנפתח בעניינו תיק חקירה בחשדות חמורים, גם כן בעבירות מין; נוכח עברו המשמעותי המכביד, לצד הרשעותיו בעבירות משמעת שעניינן אי קיום הוראות המפקדים; נוכח ביצוע העבירות בחדרי מגורי הבנות בתוככי יחידה צבאית, ובהיעדר יכולת ממשית לפקח פיקוח הדוק וממשי על הנאשם, בוודאי ביחידה אחרת שאינה יחידתו, לא מצאתי, כי בנסיבות העניין, ניתן ליתן אמון בנאשם ולשחררו לחלופת מעצר בדמות מעצר פתוח".

דין והכרעה

ראיות לכאורה

20. כידוע, בהתאם להלכה הפסוקה, על בית המשפט להשתכנע, כי יש בתשתית הראייתית הקיימת, כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם במשפטו, לאחר שראיות אלו יעובדו בכור ההיתוך של ההליך הפלילי (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996)). בשלב זה של בחינת הראיות לכאורה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקל הראיות, אלא אם "נגלות בחומר הראיות פרכות ברורות המעידות על כרסום ממשי בראיות הקיימות" (בש"פ 8623/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (טרם פורסם, 30.12.2015)). הלכה זו, כך נקבע, מתאימה, ביתר שאת, שעה שמדובר בעדויות של קורבנות עבירות מין, "המחייבות זהירות ורגישות מצד בית המשפט בשים לב למאפייני הטראומה המינית והשפעתה על הקורבן" (בש"פ 4796/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 23.6.2016)).

21. לאחר בחינה מדוקדקת של חומר החקירה שנאסף, בראי המבחנים כמפורט לעיל, מקובלת עלי מסקנתו של בית הדין קמא הנכבד, כי יש בחומר החקירה שהוצג לעיוני, ראיות לכאורה, המבססות סיכוי סביר להוכחת אשמתו של המערער בעבירות שיוחסו לו.

22. המתלוננת מסרה שתי אמרות מפורטות, קוהרנטיות ובהירות. באמרתה השלישית הסבירה מדוע הפסיקה את העימות שנערך בינה לבין המערער וציינה את הקושי שלה להתמודד עם "השקרים שלו". גרסתה של המתלוננת עקבית וסדורה, בוודאי בכל הנוגע לליבת האירועים המנויים בכתב האישום (לפסיקה על הערכת עדויותיהם של נפגעי עבירות מין, ועל משקלן המופחת של סתירות ביחס לפרטים שוליים ראו: ע"פ 6295/05 **וקנין נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 25.1.2007)). למעשה, אף ההגנה לא הצביעה על סתירות מהותיות שעלו בגרסתה של המתלוננת. זאת ועוד, גרסתה של המתלוננת מדודה ואינה מופרזת, והיא אף אישרה פרטים שעלו בעימות או בגרסתו של המערער, ואשר לא היו נוחים לה (על המשמעות הראייתית לציון פרטים מעין אלה, ראו: ע/117/05 **התובע הצבאי הראשי נ' אל"ם זאהר**, פסקה 95 (2006); ע"מ/16/135,136 **רס"ל ז'נו נ' התובע הצבאי הראשי** (2016)).

23. ניתן להיווכח, אפוא, כי גרסתה של המתלוננת בחקירה היא, על פניה, מפורטת, בעל היגיון פנימי בולט וסדורה, ואין בה "פרכות גלויות", המאיינות את משקלה.

24. תימוכין לגרסתה של המתלוננת מצויים בעדויות על מצבה הנפשי, בסמוך לאחר המקרה ואף במהלך החקירה (בעימות המצולם). כבר נפסק, כי "מצבו הנפשי של מי שנפל קורבן לעבירת מין הוא ראייה אובייקטיבית, שבכוחה לשמש סיוע לדברים שמסר בעדותו" (ע"פ 3873/08 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 6.9.2010), וראו גם: ע"פ 1074/14 **מישייב נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 8.2.2015)).

25. אשר לטענת ההגנה בדבר האפשרות למניע פסול להגשת התלונה, זו, לכאורה, אינה משתלבת בכרוניולוגיה של השתלשלות האירועים. אציין בהקשר זה, כי המתלוננת סיפרה על שארע לחברתה נופר, **בתכוף** לאחר כניסתו השנייה של המערער לחדרה, וכי חרף לבטיה, בחרה המתלוננת לדבוק בגרסתה ולהתלונן כנגד המערער באופן רשמי, במצ"ח. עולה, אפוא, כי ניתן לקבוע, בשלב הדיוני הנוכחי, כי אין לפנינו טענה, המכרסמת במשקלן הלכאורי של ראיות התביעה.

26. לא עלה בידי ההגנה לקעקע, כבר עתה, את מהימנותה, של המתלוננת, לכאורה, וההגנה לא הצביעה על כרסום מובנה בגרסתה (ראו והשוו: ע/56,58/16 **סמל ימין נ' התובע הצבאי הראשי**, עמוד 15 (2017); ע"פ 814/12 **מדינת ישראל נ' סויסה** (טרם פורסם, 25.10.2012)). גרסתה של המתלוננת, בהתחשב בתימוכין הקיימים לה, מבססת, בשלב הדיוני הנוכחי, תשתית ראייתית, אשר לכאורה, מקימה סיכוי סביר להרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו.

עילות המעצר**התיק הממתין לבירור דין**

27. הלכה פסוקה היא, כי :

"ככלל... שופט הדין במעצרו של אדם... ראוי שתהא בפניו **תמונה מלאה ככל הניתן** של 'ספר תולדות אדם'... ואולם, ככל שהתביעה מבקשת להסתמך בהליך המעצרים עד תום ההליכים על קיומם של מב"דים- ויש בכך שוני מסוים מכתבי אישום, שעברו כבר מסגרת תביעתית לעניין ראיות לכאורה... – אינה יכולה להגישן כפלט מחשב או לטעון לגביהן לפיו, בכפוף לאמור להלן, זאת נוכח החשש שמא אין בתלונות ראיות לכאורה, או שנסגרו, או שאם לא טופלו שנים ארוכות פג במידה רבה טעמן" (הדגשות הוספו, בש"פ 6718/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 10.9.2006); וראו גם: ע"מ/10/29 **טור' לוי נ' התובע הצבאי הראשי** (2010)).

28. בהתאם, נקבע, כי :

"מי שתלויים ועומדים כנגדו תיקים פתוחים בעבירות שונות עלול הדבר להוסיף למסוכנותו... שעה שמתגלה לתביעה כי ישנם תיקים משמעותיים לכאורה הפתוחים נגד החשוד או הנאשם ושיש בהם כדי לתרום לתמונה הכוללת, עליה להזמין את התיקים (ואם יש צורך לבקש דחיית מה) ולעניין בהם... **אם תרצה התביעה לשכנע את בית המשפט שלמעצר כי יש דברים בגו בתיקי המב"ד, יהא עליו להציג חומר ראיתי מן התיק האחר המאשש את הטענה**; ודבר זה יהא חריג של ממש, ולא הכלל... אם יתבקש בית המשפט, במקרים חריגים כאמור, להידרש אל תיקים פתוחים כחלק מן המכלול העומד לחובת הנאשם בגדרי המעצר, יעשה כן לאחר בדיקת התיק" (הדגשות הוספו, עניין **פלוני לעיל**, פסקאות ד' (4), (6); וראו גם: בש"פ 9745/11 **בואב נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 15.1.2012); בש"פ 9583/11 **אלטלאקה נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 27.12.2011)).

29. עולה מן המקובץ, כי "מקום שבו האמור בתיקים מן העת האחרונה, תיקים, בהם התשתית הראייתית הינה מוצקה, תיקים המתייחסים לעבירות הדומות במהותן לאלו, המיוחסות לנאשם בתיק שבגיננו מתבקש המעצר ודאי שהדבר עלול 'להוסיף למסוכנותו'" (עניין **לוי לעיל**, עמ' 7).

30. במקרה דנן, כפי שפירטתי לעיל, קיימת תשתית ראייתית מוצקה להוכחת החשדות שיוחסו למערער בתיק המב"ד הקיים בעניינו, ואמנם, אף הפרקליטות זימנה אותו לשימוע, לפני הגשת כתב אישום.

עילות המעצר

31. נסיבות המקרה, כעולה ממסד הראיות לכאורה, מלמדות על מי שבעת ריתוק, בניגוד לפקודות, מגיע פעם אחר פעם למגורי הבנות. במהלך הדברים, ביקש המערער, לכאורה, לכפות עצמו על המתלוננת, תוך שימוש בכוח, חרף הפצרותיה

כי יחדל מכך. בסופו של דבר, הסתיים האירוע, לאחר שהמתלוננת הצליחה להשתחרר מאחיזתו של המערער. ברקע הדברים, **חודשים ספורים** קודם לכן, ראיות לכאורה על אינוס קטינה, אשר, כעולה מסיכום חקירתה, המערער לא שעה לבקשתה, בשלב מסויים, לחדול מן המגע המיני ואף דרש ממנה מאוחר יותר, להיפגש שוב לשם כך. כאמור, המקרה הוביל לחקירתו של המערער במשטרת ישראל ואף למעצרו.

32. כידוע,

"נטל אחריות כבד מוטל על שופט, השוקל אם להותיר אדם במעצר אם לשחררו. עליו לשקול את **זכות היסוד של העצור לחירות**; עליו לשקול גם את החובה **להגן על הציבור מפני אדם, שהוא לכאורה מסוכן** ועלול לפגוע, לפצוע או לחבול בזולת" (הדגשות במקור, עניין **לוי לעיל**, עמודים 8-9).

33. בהתאם, שומה עלי לבחון את מעשיו של המערער על רקע **מכלול** התנהגותו ולא באופן נקודתי בלבד (ראה והשוו: בש"פ 193/11 **זדירן נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 16.1.2011); ע"מ/16/51 **סג"ם גלזמן נ' התובע הצבאי הראשי** (2016)). התמונה **הכוללת** שנפרסה במקרה שלפני, מלמדת, **לכאורה**, על מי שנכשל בפעם השנייה, תוך פחות מארבעה חודשים וחרף קיומה של חקירה פלילית בעניינו, שבמסגרתה אף נעצר – בעבירות מין, תוך שהוא פוגע בצנעת גופן של קטינה וחיילת ומתעלם מרצונן. אין זאת, אלא, **שצבר הנסיבות מצביע על מסוכנות כללית** מובהקת.

34. זאת ועוד, משנמצא, לכאורה, כי המערער ביצע את מעשה העבירה בתוככי היחידה, בעת שהיה בריתוק ותוך הפרת הפקודות בעניין, מתקיימות בעצמה רבה עילות מעצר של **מסוכנות צבאית וחשש לפגיעה חריפה במשמעת הצבאית**.

האפשרות לחלופת מעצר

35. כידוע, גם כאשר קיימת "מסוכנות" מצדו של נאשם, יש לשקול האם ניתן להשיג את מטרת המעצר תוך נקיטה של חלופת מעצר (סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). ואולם, **מארג** הראיות כמפורט לעיל, תיק המב"ד הטרי וההליכים המשפטיים בעקבותיו, הנסיבות המובהקות של הפרת המשמעת הצבאית, ובהן, היותו של המערער בריתוק, הפרת הפקודות האוסרות על כניסה למגורי בנות, ואף עברו המשמעת, הכולל גם הרשעות בעבירות של אי קיום הוראות – כל אלה, **בראי** עילות המעצר הקיימות של המסוכנות הכללית, המסוכנות הצבאית והחשש החרף לפגיעה במשמעת

הצבאית, **במצטבר**, מלמדים על כך שחלופת המעצר הרלוונטית, מעצר פתוח ביחידה – אינה מתאימה.

36. אף בהצעת ההגנה על מעצר פתוח ביחידה אחרת ועל מגבלות שונות על תנועתו של המערער בתוככי היחידה, אין כדי להלום את המסוכנות הכללית והצבאית הנשקפת מן המערער, ואף לא את החשש לפגיעה במשמעת.

37. סוף דבר, בנסיבות העניין, מתקיימות בעניינו של המערער עילות מעצר מובהקות ובראשן העילה של מסוכנות כללית. לצד זאת, לא נמצאה חלופת מעצר הולמת ולפיכך, אין להתערב בקביעתה של הערכאה קמא להורות על מעצרו הממשי של המערער.

38. קציבת המעצר לתקופה של כחודשיים ממועד הגשת כתב האישום, כפי שנעשתה על-ידי בית הדין, תאפשר לעקוב מקרוב אחר קצב התקדמות ההליכים ולוודא כי יושלמו בהקדם.

39. למען הבהירות, אציין כי המעצר נקצב ליום 20.9.2018, **בשעה 12:00**.

40. ערעור ההגנה נדחה, אפוא.

ניתנה והודעה היום, כ"א באב התשע"ח, 2 באוגוסט 2018, בפומבי ובמעמד הצדדים.

אורלי מרקמן, תא"ל

המשנה לנשיא בית הדין הצבאי

ל ע ר ע ר י ם

חתימת המגיה: _____

העתק נאמן למקור

סגן קורל מכני

קצינת בית הדין תאריך: _____